

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla, 10 pral.

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, DEU cts.

Desintegració

No sé si l'història se repeteix com se sol dir. Si fos realment així, seria cosa de cercar a l'Història un moment semblant an'el qu'atravessem, per tenir una esperança de solució.

Mai com ara s'es poguda veure en el món una corrent tan forta de desintegració. Les entitats se desfàn, les agrupacions idealistes cauen per si soles, i les qu'encara mostren la fatxada, no tenen ni fonaments sisquera i sols s'aguanten per un miracle d'equilibri.

I això se veu en política i en tot. Els organismes, han mostrat la pobresa de l'ideal que les unia, l'insuficiència del seu poder unitiu, i tots els elements s'en van, com la grava d'una mescla malfeta.

El trespol on se mou l'humanitat, no està gens ferme. Es un trespol arenós, on no se pot afermar res, perquè els fonaments son bellugadissos. I lo trist es qu'al mig d'aquesta tremenda força desintegradora, pessimista i enervadora, no s'hi veu cap ideal capaç d'elevat l'esperit i de tornar unir, i fer tornar tenir fe en alguna cosa elevada, capaç d'aixecar l'esperit d'aquest terretjar qu'ara feim.

Els nostres dies son de tremenda desintegració. Els qui encara resten units al revolt d'una bandera mes o manco noble, pareixen despulles d'un exercit vençut, i sense mes força eficient que la de quedar per inercia o per la costum, vetllant-se a si mateixos.

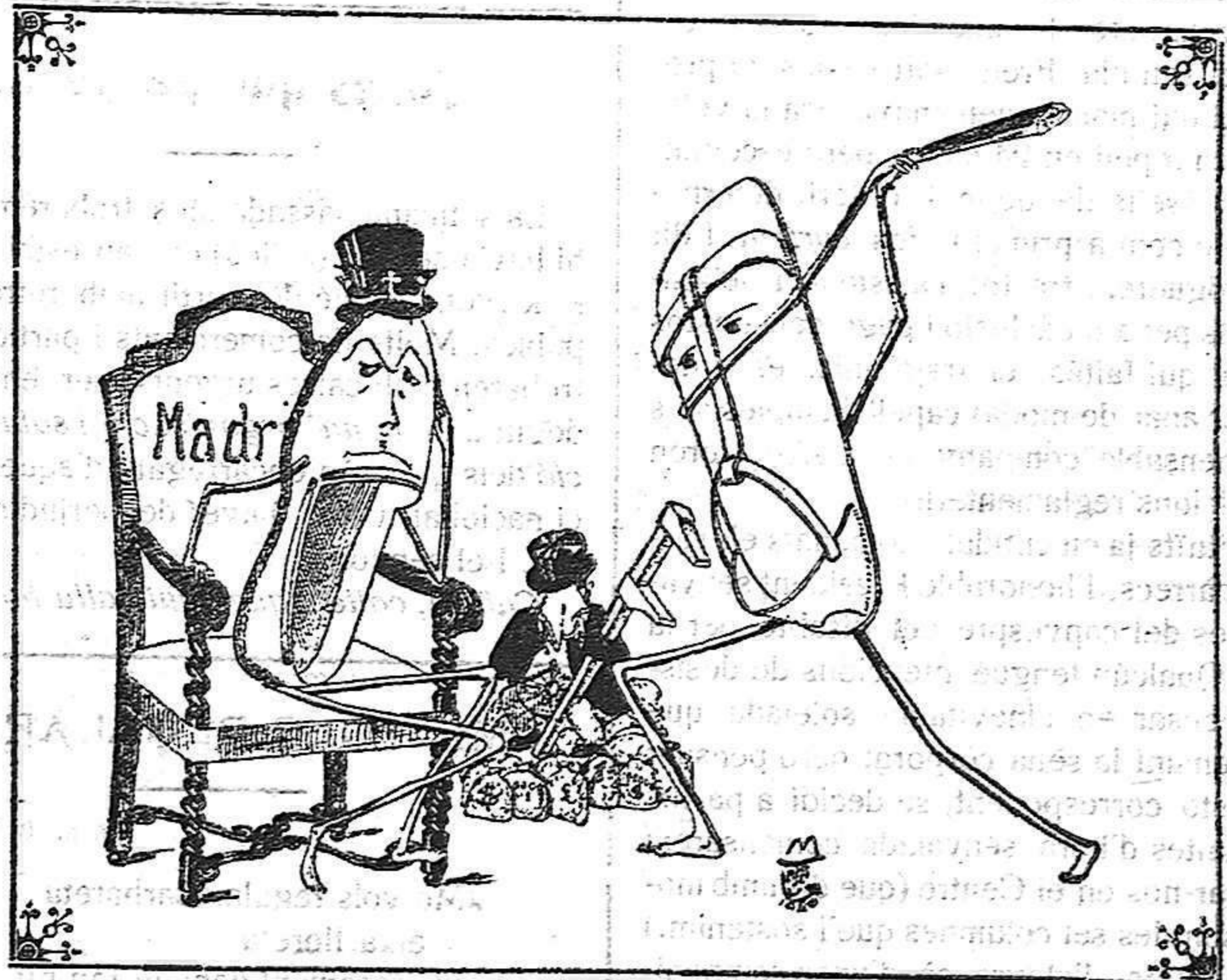
Es hora, ben hora de que tornin vibrar per tot, les veus nobles que cantin un ideal. Es ben hora de separar els esperits de les coses precisament utilitaries... Falten nous Mesies! Quant vendran?

EL SEMBRADOR.

Del dinar i la vetlada

Degut a que diumenge vinent, dia 6, hi haurà concert per la Sinfònica de Madrid en el Teatre Principal, a la mateixa hora que noltros teniem la vetlada, i com que acontexaments musicals com aquests, son gairebe únics en tot un any, la federació *Ca Nostra* ha cregut convenient perllongar la celebració de la Vetlada Literaria-Musical que havia de celebrar-se an el local social, Rambla, 10, principal, com també el dinar que havia de tenir lloc el mateix dia a l'Hotel Ferro-carri, fins el dia 13 de juny.

Les llistes d'inscripció per poder assistir al dinar es tancaràn dia 10 de juny. Els qui vulguin assistir a la vetlada poden passar p el local social Rambla, 10, pral. a recullir les invitacions.

Per telegrams i senyes
que han vengudes de Madrid
del calzat fort i polit
han triunfat les esperdenyes
El sabater ara plora
tansols de veure aquest fic
pues, per més que's trobi ric
de gonyar era be l'horà.

Més tot lo bo te milló
i entre els calsats bons i fins
mareixen lloc superió
les varques dels mallorquins.
Pero les coses s'empernen
segons costums i delit
¡Que'n fa d'anys que per Madrid
les esperdenyes governen!

PAU DE PLÀ.

PELEGRINACIÓ

De la pelegrinació,
feta per l'Associació
de los Sagrats Cors, a Lluc,
amb lo meu sebre no puc
dar com mereix, relació.

Es de nit... nit placentera
d'ambient pur de primavera...
nit en que la casta lluna,
espléndida i oportuna
desplega sa cabellera...

Entre'l content general
vibra un siulo ronc... i en tant
el ferreny monstre avançant,
del bullici mundanal
mos està, amb goig, separant.

Impulsats per l'alegria,
nostres llavis, a Maria,
fervorosament entonen
bells cants d'amor, qui ressonen
per l'espai amb harmonia...

I quant sembla solament
haver passat un moment,
mos sorpren ja'l poble d'Inca
i sentim qu'l cor mos brinca
més alegre i més content.

I es grat veure els pelegrins,
en processó prolongada,
pujant la costa empinada
amb dolç cant o reso... fins
a la solemne arribada.

¡Oh, l'entrada al Santuari...!
¡Oh, la Santa Comunió...!
¡Oh, en el Camí del Rosari
la paraula del Pastó...!
¡Oh, el dinà extraordinari...!

Actes durant tots els quals,
a moments, nostro esperit
semblava haver ascendit
a regions celestials...
a gosar del Bé Infinit...

Coronat de poesia
més tart el jorn defalleix.
I la caravana pia,
ja de regrés, a Maria,
li diu mentres descendeix:

«Adeu, Mare Inmaculada,
la mai bastant venerada...
Adeu, primícia d'Amor,
fins que, com més prest millor,
mos vejém altre vegada...!»

MIQUEL CARBONELL.

Ciutat 31 maig 1920.

EXCURSSIÓ

Així com L'IGNORANCIA volgué celebrar el segon aniversari de la seua venguda al món, amb una excursió an el Castell d'Alaró, un altre colla d'ignorants o *listos* per no esser menos, i commemorar també el segon any de la fundació d'aquell *Círcol juvenívol* que tenguem la ditxa de posar en el món i que tan bones obres ha dutes a la pràctica en la seua curta existència volguem fer també una excursió. ¿I a on anar?

Aquí vengueren les questions; cada un esposava el seu pla. Eren molt vastes el projectes. El qui manco demanava, era la volta a Mallorca a peu en 24 horas; però escoltant el bons consells del de més criteri, determinarem que com a primera, fos *curteta*. I dit i fet. Cloguerem tracto: l'assistència obligatoria, sots pena d'exclusió i pago dels gastos de tots a qui faltás, el trajo únic: esperdnyes (per anar de moda) capell d'amples ales i l'indispensable company (el *bastó*), foren les condicions reglamentaris.

Constituïts ja en entitat i nomenats els respectius càrrecs, l'honorable President senyala les dues del capvespre del disabte per la partida. Qualcún tengué intencions de desistir, al pensar en l'inevitable soleuada que cauria demunt la seua corpora; però pensant en el gasto corresponent, se decidí a partir. Minuts antes d'hora senyalada comensarem a replegar-nos en el Centre (que dit amb modestia, som les set columnes que'l sostenim.)

Reunits tots, l'alegre sè d'unes campanilles, indica que l'hora de la partida es arribada. Pujarem al cotxo qu'havía de acompanyar-nos a la primera part de'l programa. Els amics que mos despedien no ploraven per pura vergonya; però se veia ben clar el seu sentiment.

Per no abusar de la vostra benvolencia, no descriuré els caràcters i tipos de cadascún, però sí diré que'l President, sobre el qui caigué tot el pes de l'organización, procurà que no faltás res. Sense faltar a la veritat, diré que's molt petit, tant petit, que de tant petit que's se pert de vista; i dels altres n'hi ha de grassos, de magres, d'alts i de baixos, un Rostit que no es estat en el forn i un altre que per peresa té la costum de no fer-se la clenxa. L'edat de la majoria ja es empesa. Així es que mos diuen mal casadissos, i asegurem que no es ver, perque tenim prou sentiment de no encontrar costella (hi ha excepcions). També diuen que feim mal paper i que'l Govern mos hauria de fer pagar contribució.

Distrets i alegres arribarem a Pollensa. Els desolats carrers mos estranyen, diguent una velleta que fila, que les feines del camp s'engoleixen la gent. Allá, benvolguts llegidors! els nostros cors s'entristiren. Erem a la vall den Marc i ja no teniem més vehícol que'l de les nostres cames. Emprenguerem cap amunt i el sol que dins poques hores desaparegué, no tenia compassió, i feia sortir colors i ratjar gotetes p'els nostros fronts. Poc a poc mos convencerem qu'estavem a molta altura i podiem contemplar els bell panorames del nostros enfronts.

Alegres contents i cansats arribarem a l'últim punt destinat pel programa per arreglar les maquinaries dels nostros *autos*.

Després d'una visita i amb certes condicions poguerem conseguir una cel'la per la nit. Al disfrutar-la bé demostraven els nostros cosos lo decaiguts qu'estaven, i sense compliments poguerem arribar al diumenge, que després d'oír missa continuarem la marxa acompanyats d'un guía.

Continuará.

Alcudia, Maig 20.

Cosas que passen...

La setmana passada mos trobarem que no hi havia segells (sellos) en cap estany. L'IGNORANCIA hagué de surtir amb retrás, pels pobles. Molts de comerciants i particulars se trobaren amb cartes urgents, per enviar que degut a la *bona organizació i sabia previcció* dels qui esàn encarregats d'aquest servici nacional, varen haver de perjudic-se i callar. I el senyor...

Callem, callem que'l qui calla ho diu tot.

ME VOLS REGALAR.....

A na B. S.

¿Me vols regalar Barbareta
eixa floreta
qu'airosament demunt ton pit
guaita el rostre aixerevit
de vermelles fulles florit?
Mira, mira, com te somriu
de dins son niu.
de tenir tal roser gojosa
a on desflorar-se olorosa...
¿me la vol regalar, hermosa?
Tos llavis es moven... i neguen
mon desig ceguen,
mes tos ulls mirant-me amb fixesa
me diuen amb pura dolcesa:
«Es teva; guarda-la amb tendresa.»
De tes mans sedoses i albines
alabastrines,
recull la desitjada flor
qu'em sembla part del ric tresor
qu'amagat guardes dins ton cor.
Amb tos ulls, resplendents estrelles
veig meravelles;
i tes mirades fascinant
van a mon ànima mostrant
de ta bellesa el dols encant.

I jo m'en vaig triomfalment
de goig ardent;
i tu amb gentil rialleta
mires la vermella floreta
que trista de tu fuig, ¡pobreta!

MOINGRUCELI.

Artá 20-V-920.

Enviau llibres per la Biblioteca

CA NOSTRA.

ANOTACIONS

Una idea

L'afició als ápats és actualment a Barcelona una passa que ja comensa d'alarmar per la facilitat que té de propagar-se. Que si en Pere arriba o se'n va, que si En Pau ha guanyat això, que si En Berenguera ha perdut allò, tot es resol de manera idèntica: fent un tiberi. La nostra gent podrà ser romancera per anar-se'n al llit, però el que es per posar-se a taula, en té sempre prou amb el primer crit.

Si es feia una estadística dels tecs d'homenatge que uns i altres ens cruspim, estic segur que ens esverariem, sobretot pel que toca a la primavera que som. Diem que vivim un temps en que no es pot manjar, i amb els fets ho desmentim de tal manera, que no sembla sino que tots plegats siguem de la típica «Colla de l'Arròs» i que aquesta hagi acordat el treball intensiu.

Un amic meu—que és de d'aquells que troben maquiavèlica la Lliga—explica que aquesta fúria tiberiana és cosa dels fondistes, els quals, per rescabalar-se de les perdes de la vaga i del locaut, tenen muntada una «Comissió d'admiradors», que son els que inicien els homenatges. Bah, bah, sigui com sigui, hem de mirar de posar-hi aturador. A mi em sembla que el millor per aquest cas fóra la creació d'una «Junta de Defensa de l'Estómac i de l'Armilla».

Us fa la idea? Doncs, mireu, qualsevol dia podríem dinar plegats per parlar-ne.

BLAI.

Si el teu amic no lletgeix L'IGNORANCIA dona-li la teva.

A UNS ULLS

¿Vols-me dir, encantadora,

tú d'els cabells tant reulls;

vols-me dir, etcisadora,

lo que tens a dins tos ulls?

Digues-me, nineta, aimada,

digues-me, bell serafí:

¿Que tendrás a ta mirada

que tant tant me fas sofrir?

Diga'm que vols estimar-me

sempre sempre fins morir,

i que ton cor, al mirar-me,

de goig exhala un sospir.

Diga'm-ho, hermosa nina,

qu'ets per mí la font d'amor,

qu'ets per mí la flor mes fina,

la joia de més valor.

Diga'm-ho, per Deu ¡ai nina!

no'm fasses, si vols, patir,

que mon coret tant t'estima,

que per tú jo puc morir.

AUCELLET VELL.

Maig 1920.

Biblioteca de CA NOSTRA

Hem rebut els següents volums:

Semblances.—En Maragall. El Cardenal Vives. El Bisbe Torras.

Ideal de la Mercè del Rvt. P. Miquel d'Espigües O. M. C.

Clarianes.—Poesies d'En Joan Ramis d'Ayreflor.

Obrés en prosa i en vers de D. Tomás Aguiló.

Amics de la nova agrupació CA NOSTRA enviau llibres a la biblioteca que's va formant, perquè així puguem tenir dins poc temps una biblioteca selecta, que sia el nostre pa quotidià que alimenti l'esperit.

Pobre flor mostia
regada amb mon plor!
Pobre flor mostia...
malguanyada flor!

Quantes de vegades
amb frisança loca
plena de besades
vaig deixar ta boca...

Mes, ai! que la mort
va escampar tes fulles
para, sens conhort,
bes tristes despulles!

Pobre flor mostia
regada amb mon plor!...
Pobre flor mostia...
malguanyada flor!

M. LÓPEZ LLULL,
S. A. M.

Ca Nostra-1920.

CORRESPONDENCIA

F. O.—Massa llarc. No hem tengut més remei que deixar-ne la mitat per la setmana qui vé. Gràcies.

Aucellet vell.—Que també sou poeta? Be homo, be, convé espiritualisar un poc la vida. Vos demanariem, però, ara si no fos molestar-vos, que no vos afiqueu amb les oronelles que aquesta temporada les hem molestades prou.

Moingruceli.—Arribareu ésser una gloria d'Artà. Com que'l trenca-closquer me tenia els papers, no havíem pogut publicar-les. Malevatjau enviar-ho, en quartilles separades.

Fig.—Hem rebut lo vostre. Molt contents. Ja es a la casa que'ls feim. Ara tendreu temps homo, de produir més, no's veritat?

Titinyoli.—Ja estan fetes. Com que em tenim que son de més actualitat van les primeres. Mercés.

Que escolti qui deu escoltar.—Va agradar molt, qui sia l'autor accepti les felicitacions que li envien un parell d'ignorants.

Un aucell plomat.—Vostra poesia té qualque cosa del refileig primerenc d'un tendre aucelló; seguíu que cantau bé. Anirà.

Esquits i espíres

Lletgim a un diari, un telegrama de València que volem reproduir sense cap comentari.
«Esta noche durante la representación de la opereta Los saltimbanquis en el teatro

Apolo, hizo explosión una bomba que estaba colocada en la última fila de las localidades de entrada general.

La bomba estalló durante el descanso, después del primer acto.

La alarma que se produjo en el teatro fue enorme.

El público, presa de pánico indescriptible se abalanzó hacia la puerta de salida, atropellándose unos a otros.

Muchas señoras sufrieron desmayos y síncope, teniendo que ser auxiliadas.

Los empleados del teatro y los artistas procuraron calmar al público, y se consiguió merced a la oportunidad del actor Anselmo Fernández, quien no trabajaba y ocupó el puesto del director de orquesta e hizo que esta ejecutara el paso doble del Gallo.

Con esto se tranquilizaron los ánimos y renació la calma, premiando el público con una ovación la ocurrencia del actor.»

A Madrid amb motiu de la carestia del pá, per poder conseguir tan indispensable queviure, la gent formava coa davant els forns, havent-hi gent tota la nit. Això no té res de particular, però lo més salat es que devora aquestes colas hi havia puestos ambulants de churros calientes i café, i per a més bulla no hi faltava un organillo per divertir a la gent sense pá, però amb humor de ballar algún schotis castizo.

Es ver que a Espanya anam a guanyar el campionat de velocitat mundial en lo que es refereix a comunicacions, sobre tot de telegrafos, i si no ho creis lletgiu:

PERSONATGES

EL SENY TONI.

MADÒ MARIA, la seva muller.

NA ROSA, filla d'ells.

MADÒ BET.

MARGALIDA, filla seua.

BARTOMEU.

D. EUSEBIO, mestre d'escola.

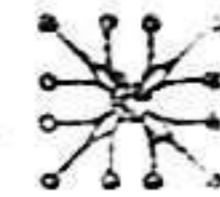
BERNAT.

Conseqüències d'un ball

Cuadro de costums

per

Magdalena Comas Pascual

PALMA

Tip. de S. Pizá.—Jardi de la Reina, 13

1920

Un senyor que vengué de l'Habana desembarcà a Santander. Com es natural tot duna telegrafia a casa seva (Barcelona) fent-los a sobre la seva atribada. Per adelantar temps va anar de Santander a Bilbao en tren. An aquesta Ciutat va haver d'esperar molt per agafar un altre tren cap a Barcelona. Arribat ja a casa seva ningú l'esperava. Al cap d'unes quantes hores mentres, estaven dinant arribà el telegrama. Total tres dies per arribar un telegrama de Santander a Barcelona.

TRENCA-CLOSQUES

XARADA

Animal es ma *prima*,
i ab la *segona* seré
lo que sortint de ca teva
a la vista t'estaré.
Si me juntes la *tercera*
un ofici trobaràs;
i si la *quarta*, veuràs
que som llarga,
que som blanca,
que tenc clots i polseguera.

EN RUBIO.

AMBIDEXTRE

1 2 3 — Extensió de terra.
3 2 1 — En les persones.

PERE VENTAFOC.

GEROGLIFIC

FA 1½

TRES BOIS.

SEMBLANSES

1. En que s'assembla un puro a una escopeta?
2. I un torero a una criada?
3. I L'IGNORANCIA a un peix?

PORQUERET DE LA PELLICA.

SOBRE

N'AGNA E. MOREUS MARTORELL I XUVOS
(CA SA DIDA VIUMOI)
COMA de NA Vermella
SA CABANETA
E. U.

Compondre una glosa molt popular.

Fins dijous si Deu ho vol i Maria.

Solucions del número anterior:

Al geroglific: La Seu no espera parroquies.

Al sincategorema: Maragall.
Al acrostic: Palma, Inca, Soller, Lloseta,
Porreres, Lluçmajor, Felanitx.

JOANET DE SA GERRA.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Porqueret de la Pellica.—S'es acabat tot lo vostro. Pensau en mi, are que no tendreu tantes feines.

Un Pagés des Plà.—Lo mateix vos dic.

En Rubio.—Dos doblers de lo mateix.

No som en Jordi.—Sou viu o mort?... Ja'n fa d'estona que no'n sabem noves de vos!

Moingruçeli d'Artà.—De lo que queda no vos publicaré res més, perque... *no m'acaba de fer...* Malavetjau a enviar-me coses millors... Entès?

Fabiol.—Estic esperant els vostres treballs...

En Toni Gros.—Supòs que are m'aldareu qualche miqueta... no es ver? Veam idò...

JOANET DE SA GERRA.

Als nostros col·laboradors

Haurien de tenir en compte quant escriuen, les observacions sigüents:

1.er Procurar tractar d'un assumpto que tengui interès i actualitat, perque quant un escriu un article ha de tenir en compte que's dirigeix a millars de persones.

2.^{on} Que'l article sia de poca llargaria i si no's pot reduir fer de que's pugui publicar en dues vegades.

Tip. de Sebastia Piza

NOTA

Lector amic, no cregues que a l'oferirte aquesta senzilla comedieta, desprovista de tot valor literari, tenga la pretenció de mereixer la teva aprovació i el teu aplaudiment. No; molt al contrari; trob que li falta la finura i distinció que caracterisen una obra per agradar an el public; però ten en compte que sols la necessitat que tenia d'una cosa així, i no trobant lo que jo desitjava, va esser lo que me determina a compondre aquesta, per entretenir les nines d'una escola dominical, inspirant-me en escenes reals de la vida i acomodant l'argument an el personal que l'havia de representar, i mirant ademés el profit que d'ella poguessen treure.

Ara, a instancies d'algunes families amigues, surt a rotlo, tal com es, sense cap compostura, així es que te suplic sie indulgent i no miris més que la finalitat amb que està escrita.

L'AUTORA.